

Haruki Murakami

Ascultă cum cântă vântul. Pinball, 1973

Traducere din limba japoneză de Angela Hondru

Colecția Biblioteca Polirom

Seria de autor Haruki Murakami

(fragment)

Comutatorul se afla lângă ușă. Unul mare, cu pârghii. L-am apăsat și, brusc, din podea a țâșnit un huruit înfiorător, învăluind totul în jur. M-au trecut fiorii. A urmat un fel de fâlfâit, ca și când zeci de mii de păsări și-ar fi desfăcut aripile. M-am răsucit și am privit magazia-congelator. Cele șaptezeci și opt de jocuri de pinball primiseră curent, reducând la zero, cu un păcănit, miile de puncte de pe frontoanele de vizualizare a scorului. După ce a trecut și asta, a mai rămas doar un bâzâit electric sonor, ca de roi de albine. Jocurile de pinball din magazie au prins viață. Toate șaptezeci și opt. Câmpul de joc al fiecărui aparat sclipea de luminițe colorate, dezvăluind visuri tănuite.

Am coborât treptele și m-am plimbat alene pe culoarele dintre aparate, ca un general ce-și trece trupele în revistă. Unele erau de fabricație mai recentă, văzute doar în fotografii ; altele, modele familiare din sala de jocuri. Se mai găseau acolo și niște aparate pe care vremea le uitase și nu-și mai amintea nimeni de ele. *Friendship 7*, produs de firma Williams. De cine o fi fost făcut cel pe care e pictat un explorator spațial ? De Glenn ? La începutul anilor '60... *Marele tur* al firmei Bally, *Cer albastru*, *Turnul Eiffel*, *Veselul călător american...* *Regi și regine* al firmei Gottlieb, cu opt culoare de întoarcere. Un jucător european cu mustață potrivit frumos din foarfecă și cu un as de pică dosit în jartieră...

Supereroi, monștri, liceene, fotbal, rachete și femei – visuri firești, dar depășite și ofilite, care se deșteptaseră în sălile de joc întunecate. Fel de fel de eroi și femei îmi aruncau zâmbete de pe câmpul de joc. Blonde, platinat, brunete, roșcate, mexicance cu păr negru ca pana corbului ; fete cu coadă de cal sau hawaiiene cu părul lung până la brâu ; Ann-Margret Olsson, Audrey Hepburn, Marilyn Monroe... fiecare etalându-și cu mândrie perechea de sâni splendizi. Unele în bluze subțiri, descheiate până la talie, altele în costume de baie întregi, altele în sutiene provocatoare – sâni frumoși, ce și-au păstrat forma pe vecie și, cu toate astea, ofiliți. Lămpile pâlpâiau odată cu bătaia inimilor. Șaptezeci și opt de jocuri de pinball, un cimitir înțesat cu visuri vechi, uitate de mult. Le-am lăsat și am trecut mai departe.

Nava spațială cu trei flipperे mă aștepta la celălalt capăt al rândului. Era înconjurată de niște jocuri machiate țipător. Foarte stingheră, de parcă stătea pe o piatră plată într-un luminiș din pădure și mă aștepta. M-am oprit în fața ei, cu privirile ațintite la câmpul de joc atât de familiar. Spațiul de un albastru intens, un albastru ca de cerneală vărsată... În el, puderie de stele albe : Saturn, Marte, Venus... Dinaintea lor plutea o navă spațială de un alb imaculat. La ferestrele navei sclipeau luminițe, iar dinăuntru răzbătea ceva care semăna cu o atmosferă de familie fericită. Câteva stele căzătoare trasau linii în beznă.

Câmpul de joc era ca pe vremuri – același albastru-închis. Țintele albe semănau cu niște dinți ce-și aveau obârșia în zâmbet. Lămpile de bonificație în formă de stele – zece la număr

– își pâlpâiau sclipirea galbenă, ca de lămâie. Găurile de eliminare erau Saturn și Marte, iar ținta de loterie, Venus... Peste toate domnea liniștea și pacea.

„Vai de mine !“, am exclamat.

Sau poate că nu. Oricum, am pus mâinile pe panoul de sticlă ce acoperea câmpul. Rece ca gheața, s-a aburit sub mâinile mele calde. Am lăsat urmele degetelor pe el. Zece urme albe. A părut că se trezește în cele din urmă. Mi-a zâmbit. Un zâmbet cald, familiar. I-am zâmbit și eu.

„Nu ne-am întâlnit cam de mult“, a zis.

M-am prefăcut îngândurat și am numărat pe degete.

„De trei ani. Au trecut foarte repede.“

Am încuviințat amândoi, apoi am tăcut. Dacă am fi fost într-o cofetărie, am fi băut cafea și ne-am fi jucat cu perdelele dantelate.

„M-am gândit la tine“, am zis, „și te-am compătimit.“

„În nopțile de insomnie ?“

„Da, în nopțile de insomnie“, am repetat eu.

Îmi zâmbea întruna.

„Nu ți-e frig ?“, m-a întrebat ea.

„Mi-e frig, tare frig.“

„Nu sta mult. E prea frig pentru tine.“

„Cred că ai dreptate.“

Am scos o țigară cu mâinile tremurând ușor. Am aprins-o și am tras fum.

„Nu faci un joc ?“, a întrebat ea.

„Nu“, am răspuns.

„De ce ?“

„Cel mai bun punctaj *atins de mine* a fost de 165.000. Îți amintești ?“

„Îmi amintesc. Și *pentru mine* a fost cel mai bun scor.“

„Nu vreau să-l compromit“, am zis.

A tăcut. Doar lămpile de bonificație continuau să pâlpâie. Îmi priveam picioarele și fumam.

„De ce-ai venit ?“

„Tu m-ai chemat.“

„Eu ?“ A ezitat puțin și a zâmbit jenată. „Da, așa o fi. Te-oi fi chemat eu.“

„Te-am căutat tare mult.“

„Mulțumesc“, a zis ea. „Povestește-mi ceva.“

„S-au schimbat o mulțime de lucruri. În vechea ta sală de jocuri mecanice e acum o gogoșărie deschisă

non-stop. Are cea mai proastă cafea din câte am băut vreodată.“

„Chiar așa ?“

„Ții minte filmele cu animale... ale lui Disney ? Zebrele care stăteau să moară de sete au băut dintr-o apă nămolosă. Are exact culoarea aia.“

A chicotit. Ce chip zâmbăreț și drăgălaș !

„Oribil oraș“, a zis pe un ton serios. „Totul e atât de crud și de murdar...“

„Așa au fost vremurile.“

A încuviințat.

„Cu ce te ocupi acum ?“

„Traduc.“

„Romane ?“

„Nu... Prostitoare. Le mut dintr-un raft în altul. Asta-i tot.“

„Nu te-ncântă ce faci ?“

„Hmm... Nu m-am gândit.“

„Fete ?“

„Poate n-ai să mă crezi, dar acum stau cu două gemene. Fac o cafea grozavă !“

Mi-a aruncat un zâmbet larg și a privit în spațiu.

„Ciudat ! Parcă nu s-ar fi întâmplat aieva.“

„Ba s-a întâmplat, dar totul s-a risipit...“

„Ți-e greu ?“

„Nu“, am zis eu clătinând din cap. „Cum a venit, așa s-a și dus. Asta-i tot.“

Am tăcut iar amândoi. Ceea ce ne lega era doar o frântură de timp... mort de mult. Cu toate astea, o licărire mică de amintire dragă încă-mi stăruia

în suflet. Când va veni moartea să mă ia, cu siguranță licărirea aceea o să mă-nsoțească în răgazul de-o clipă ce-mi va fi acordat înainte de-a fi azvârlit în creuzetul neantului.

„Mai bine pleacă“, a zis ea.

Frigul devenise de-a dreptul insuportabil. Tremuram tot. Am strivit țigara sub talpă.

„Îți mulțumesc că ai venit să mă vezi“, a zis ea. S-ar putea să nu ne mai întâlnim. Ai grijă de tine.“

„Mulțumesc. Rămas-bun.“

Am părăsit șirurile de jocuri de pinball, am urcat treptele și am apăsat comutatorul. Aparatele s-au stins brusc, de parcă le-aș fi lăsat fără aer. Împrejur s-a așternut o tăcere desăvârșită. Somn adânc. Am traversat magazia, am urcat ultimele trepte, am stins luminile și am închis ușile după mine. A durat ceva. Nu m-am întors să privesc în urmă. Nici măcar o dată.